

2008. 09. 30.

Ma húsz éve, hogy eltemettem az apámat. Lassú és soha véget nem érőnek tűnő temetés volt esős, szeles időben. Anyám végig azt mondogatta, ahogy az élet nem fogadta az apámat a kegyeibe, úgy a túlvilág sem fogja, és cinikusan mosolygott hozzá.

Anyám nem szerette apámat sohasem. Csak azért ment hozzá, mert el akart jönni otthonról. Nem szerette a szüleit sem, s ha jobban belegondolok, nem emlékszem arra, hogy valaha bárkit is szeretett volna.

2008. 10. 01.

Ma arra gondoltam, hogy néhány héttel apám temetése után az anyám szinte egyik pillanatról a másikra lebetegedett és meghalt. Az utolsó mondta az volt, hogy üresnek érzi magát. Szótlanul álltam az ágya fölött. Nem tudtam mit mondani, és sírni sem voltam képes.

2008. 10. 05.

Ma eszembe jutott anyámnak az a mondata, hogy éppen olyan leszek, mint az apám, majd éppen úgy nem találom meg a helyemet a világban, és ide-oda fúj a szél kedvére, ahogy őt, s miközben visszagondoltam az életemre, azt éreztem, igaza lehet. Egyetlen társam van, a macskám, akit Ferinek hívok, és néha a szobanövényeimmel osztom meg, ha valami gondom van a munkahelyemen. Nem tudom, mitévő legyek. Miben kellene megváltoznom?

2008. 11. 07.

Ma rájöttem valamire. Az anyám itt él velem. Érthetetlen számomra, miért nem hallottam meg eddig a hangját, hiszen folyton beszél hozzám a fejemben, sőt, néha még ordít is. Bármit szeretnék tenni, előtte kikérem a véleményét, s ő mindig lebeszél mindenről, ezért nem teszek soha semmit. Hát csodálkozhatom-e azon, hogy a mai napig egyetlen társam Feri, a macska, és beszélök a szobanövényekhez?

2008. 11. 09.

Ma eszembe jutott, hogy ideje lenne kitenni anyámat a fejemből és egyben az életemből is, de nem jártam sikerrel, mert mielőtt megtettem volna, reflexszerűen megkérdeztem tőle, mi a véleménye, s ő természetesen lebeszél róla.

2008. 12. 24.

Ma már végképp elegendem volt. Valamit változtatni akarok az életemen. Rájöttem arra, hogy Feri kifejezetten unalmas társ, és azt is be kellett látnom, hogy a szobanövényeim hallgatása sem a megértés jele – ahogy korábban áltattam magam vele.

2009. 12. 30.

Ma megkérdeztem anyámat a változásról. Azt mondta, hogy sohasem szerette. Kifejezetten kellemetlen dolognak tartotta, amit jobb elkerülni. Hajlok rá, hogy elfogadjam ebben is a véleményét. Azt is mondta, szerinte szükségem van a hangjára a fejemben, hogy ne érezzem magam egyedül, az apám is így volt vele.

